

(המשך מעמוד 16)

עיתונאים ידועים — ששהו במצרים במהלך ההתקפות האחריות.

★ ★ ★

מוראל שבור?

עיתונאי גרמני דיווח השבוע, כי נפגע קשות המוראל של האזרח המצרי; שקאהיר רוחשת שמועות על תוצאות חיה הקשות של המיתקפה האחרית הישראלית. כאשר הותקף מחנה אינשאס, באי זור הפורה שלאורך הנילוס, לא הרחק מ' קאהיר, הודיע הרדיו המצרי שלא היו שם נפגעים. אבל תושבי הבירה, כפי שסיפר אותו עיתונאי, ידעו כי המפלה גייסה כ- קריאת-חירום את כל הרומאים של קאהיר, הסיעה אותם באוטובוסים לאינשאס, כדי לסגל בנמנעי ההפצצה.

מעשים כאלה, כדברי העיתונאי הגרמני, נפגעו באימון ההמונים המצריים בממשלתם. ואילו אימון החיילים בממשלתם ובכניהם רית הסובייטיים התערער אף הוא, עקב חוסר-האונים מול ההתקפות הישראליות. זהו דו"ח אחר. קיימים דו"חות אחרים באותה רוח. אבל צי קיימים גם דו"חות כי כיוון הפוך. כמו זה כתב לה-מונד. גם הוא אינו מקל בערך ההפצצות בעומק מצרים, או בהשפעתן על דעת-הקהל המצרי. רית. אלא שמסקנתו הפוכה: הרוח השוררת עתה במצרים היא רוח הפאטאליזם, שהתחזקה לנקודה בה שוב אין המצרי הפשוט רואה מוצא נח הסכך — והוא מתכוון בשחיון-נפש להמשיך המלחמה. הוא אינו מאמין שעבד-אל-נאצר אשם במצב — אלא ישראל. ומכיון שאין ביכולתו להשפיע על שיקוליה של ישראל — הוא מתכוון ל- מלחמה.

התוססים יותר מבין הקהל אף מנוססים ביסממות כמו: „מאבק עד לנצחון!“

★ ★ ★

מעדיש...

מזרים אינה הארץ הראשונה במל"ח חמה המודרנית, המשמשת מטרה להתקפות קפות-אחור מרכזיות. בכל המקרים, היתה להתקפות האחור השכיחות מסייעת, במיסגרת מלחמה שהוכרעה על-ידי כוחות יבשתיים. ההפצצות על גרמניה במלחמת העולם השנייה; ועל צפון ויאטנאם עד לפני שני תיים, לא הכריעו את הכף — על אף שגרמו נזק לא-מבוטל למרכזי-הכוח שבקומק. דוקא במישור הסטכילוגי, התגלתה תופע מפתיעה: במקום לשבור את רוח ה-אוכלוסייה הכללית — סיגלו ההפצצות את האוכלוסייה למציאות המלחמתית, חיוק את הכרה שאין ברירה. במצרים — שכמה מרכיזיה העיקריים הופצצו קשות על-ידי מאות מטוסים איטלקיים וגרמניים בימי מלחמת העולם השנייה — התחזקה רוח המעליש — „אין דבר“.

על כן התאכזבו אלה שקיח לראות כי נפילתו המהירה של עבד-אל-נאצר תחת מטר הפצצות הישראליות על בירתו ועל מחנות צבאו. נפילה זו גם לא נראתה הש' בוע קרובה כל-יך. אם היא אומנם תבוא — אין כל ביטחון שתהיה תוצאה של ה-הפצצות. שכן תסיסה נגד עבד-אל-נאצר, בקרב קציניו, היתה קיימת — ואולי גם במימדים רחבים יותר — עוד לפני שהחלה ההפצצות האסטרטגיות.

★ ★ ★

כמו רמת-גן

אבל הפצצות חיל-האוויר הישראליות לא בוצעו רק מתוך מניעים פסיכולוגיים. יש להן מטרה צבאית מובהקת: פגיר עה במרכזי-כוח של הצבא והמשק המצריים. באינו מיידה הוגשה מטרה זו? הישראלית הממוצע, השומע כי הופצץ מחנה במעדי, או הותקפה תחנת מכים ב-בלטים, מתחיים אל הפעולה עצמה. שמות המקומות המותקפים אינם אומרים לו דבר. ודוקא שמות אלה מלמדים על היקף הפעור לות על חיבתותן. מעדי היא שכונת-גנים של קאהיר. אפשר להשוותה לרמת-גן ביחס לתל-אביב.

ורחוקא שם פגעו המטוסים קשה ובדיקנות במחנה צבאי.

★ ★ ★

הבטן הרכה

וקסור ואסיוט — עוד שני שמות סתמיים בהודעותיו של דובר צה"ל. בשביל המצרי הרגיל — אלה הם לב ליבה של מצרים. שתי הערים בדרום עמק הני לוס הן מושג עולמו הנפשי של המצרי: סמל של מקום מרוחק, שקשה להגיע אליו. עשרות מיליונים מתושבי אלכסנדריה וה-דלתה, ומתושבי קאהיר, חיים ומתים מבלי לראות את אסיוט ולוקסור. ערים אלה פשוט שייכות לעולם אחר — רחוק, חבוני, מוגן. גם החיילים המשתתפים באיזור זה שותפים לאותה תחושה: התחושה כי המרחבים האינסופיים של המידבר ושל עמק הנילוס מגנינים עליהם. והנה, דוקא שם הונחתו המהלומות.

גרדקה הוא בסיס ימי חשוב וחד-שיחסי. מצרים לא התייחסה אליו כאל מוצב מל-חמתי, שכן עד לפני זמן קצר לא העלה איש בדעתו שהחזית תגיע אליו. הוא הוקם עוד בימי מלחמת העולם השנייה, ושיירת את הצי הבריטי. במלחמת תימן שימש נקי-דתינוק לחיל-המישלות המצרי אל מעבר ליס-סוף. מאז חסימת תעלת סואץ, הסך בסיס עיקרי ליחידות הצי של מצרים ש-נשארו ממורח לתעלה.

תקיסתו במשך שפתיים רצופות, על-ידי גלים-גלים של מפציצים ישראליים, פגעה שוב ב"בטן הרכה" של מצרים.

בעצם, אחרי ההרס השיטתי שעשה חיל-האוויר במיתקני המכים ובמערכת ההגנה האנטי-אווירית של הצבא המצרי — הפכה מצרים כולה, פרט לחזית התעלה, ל"בטן רכה". כל מכה פוגעת בה קשות, מעבירה זעזועים לכל חלקי הגוף.

★ ★ ★

הבקשה: פייסום רוסיים

ול מיתקפה זו, עומדת מצרים חשור סה וחסרת-אונים. מטוסיו של עבד-אל-נאצר נשארים תבוים בתוך בונקרים של בטון. באיחור רב, החלו צמדי-מיגים ממריאים לגיחות קצרות על מוצבי התעלה. כא-שר נסקו השבוע שני מיגים לקראת מטוסים ישראליים מעל לדלתה — הופלו בקרב אוויר.

אבל גם אם עבד-אל-נאצר משוכנע, כי מכות חיל-האוויר לא יגרמו לנפילתו — ברור לו כי אינו יכול לשבת ללא תגובה. צעד אחד יהיה, כפי הנראה, שיקום מהיר ככל האפשר של מערכת-ההתראה ומערכת הרדאר, שבלעדיה אין ערך ל-טילי קרקע-אוויר. ייתכן גם, שבגריית-המוצי צות תספק לו טילים חדישים, פיקחים יותר מן ה-2.R.08 שברשותו. אבל אין בכך תשובה מספקת.

23 בינואר ביקר נשיא מצרים — כפי הנראה — באודיסה, לפגישה סודית עם ראשי הקרמלין. הוא עצמו סירב לאשר או להכחיש את קיום הפגישה. אבל השמועות וההשערות על תוכן פגישה זו שימשו הש' בוע נושא מרכזי לפרשנים מדיניים סביב העולם.

כולם הסכימו על נקודה אחת: שעבד-אל-נאצר דחק נואשות ברוסים לעשות משהו כדי להגן על מצרים מפני התקפות חיל-האוויר הישראלי.

רבים מפרשנים אלה גם סבורים שהם יודעים מה היתה הבקשה: שהגיע הזמן כי רוסיה לא תסתפק במתן מטוסים, אלא גם תשלח את הטייסים שהיו מסוגלים להטיס מטוסים אלה מול טייסי צה"ל.

★ ★ ★

מצד זה של התענה?

אז מזהמת ששת-הימים שוהה דור קבע מצרים מישלחת בת כמה עשרות טייסים קרביים מברית-המועצות. תפקידם עד כה היה מוגבל להדרכה ולייעוץ. ייתכן שזה יהיה הצעד הבא: שטייסים סובייטיים יגנו על שמי מצרים — וימנעו מחציית קו התעלה, כדי שלא תיתכן נפילת טייס כזה בשטח המוחזק בידי צה"ל. תהיה זו, בלי ספק, התרסה רצינית של ההסלמה. ייתכן שלרוסיה לא תהיה ברירה אלא לצעוד את הצעד הזה. אם כן או לאו — הדבר יוכרע בעתיד הקרוב.

הכנסת

כמה עלו

חברי הכנסת?

קרוב ל-20 מיליון לירות הוציאו ה-מפלגות בישראל לצרכי הבחירות לכנסת השביעית. כאשר פירסם השבוע מבקר ה-מדינה את מימצאיו לגבי הביקורת שערך בהוצאות המפלגות ולגבי הסכומים ש-הוציאו בפועל לעומת הסכומים שהיו רשאות להוציא לפי חוק הבחירות, התגלו כמה עובדות מאלפות.

כך למשל הסתבר כי המערך גייס ו-הוציא קרוב למיליון וחצי ל"י נוסף למה שקיבל מקופת-המדינה. אפילו מקי-גייסה כ-40 אלף ל"י יותר מכפי שהקציב לה אוצרי-המדינה. המפלגה היחידה שהתקרבה להוצאה הרשמית היתה תנועת העולם הזה — כוח חדש. היא הוציאה בסך הכל 12 אלף ל"י יותר מכפי שקיבלה בהקצבה (אבל ב-28 אלף ל"י פחות מכפי שהתיר לה החוק).

הזולים ביותר. ניתוח מעניין יותר של דו"ח המבקר, שלא נעשה בשום מקום, היה הניתוח סביב השאלה: כמה עלה כל ח"כ לכל מפלגה?

מסתבר שהח"כים היקרים ביותר בכנסת הם הח"כים של המרכז החופשי. כל אחד מהם עלה 293,435 ל"י.

אחרי המרכז החופשי צועדים הליברלים העצמאיים: על כל נציג שהכניסו לכנסת הוצאו לא פחות מאשר 206,500 ל"י.

שאר המפלגות הוציאו כלהלן, על כל חבר-כנסת שהכניסו לכנסת השביעית: המערך — 174,356 ל"י.

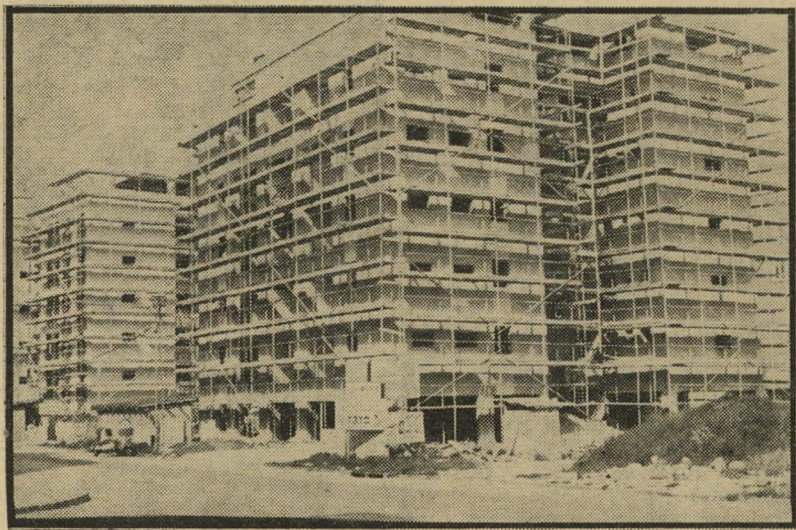
המנהלים של החסדרות. ואת החקירה צר"ך לעשות, איך זה שהם חברי-החסדרות כמוני וכמו כל החברים שלי, יכלו לקנות דירה ב-70 אלף ל"י? מאיפה בא הכסף, הא?

בכל הכבוד לכם, נעים ג.

ואכן, אורח תל-אביבי שיקנה לעצמו בימים אלו דירה בשיכון בבלי בצפון תל-אביב, מוכסה לו שיוכה בחברה טובה: בין שכניו יימנו באמת אנשי-הצמרת של החסדרות העובדים הכללית בארץ-ישראל, הבוסים ההסתדרותיים בהא הידיעה. מדי בוקר יהיה ביכולתו לברך לשלום שכנים אח"מים כמו אשר ידלין מנכ"ל חברת העובדים, צבי רכטר, מנכ"ל סולל בונה, ופנוים כבדים דומים אחרים.

מתנה מהרוד בארה"ב. למעשה, השאלה שעניינה את נעים ג., והעשוייה גם אולי לעניין כל אורח צנוע-משכורת המתאמץ כל השנים לחסל את המשכונת, היא המחלחל בינתיים אותו, — ספק אם היא כל-יך מוצקת: אנשי יהול בכירים בדרג של ראשי החסדרות וחברת-העובדים הננים ממשכורת נכבדות, וסביר להניח — כי ארץ נורמלית אף מוצדק — שיעליחו לרכוש לעצמם דירות-פאר לאחר שנות עמל ממושכות. אולם מה שכאב כנראה לנעים ג., ולחבריו היה הפגם האסתטי שברבו.

כאשר נשאל הבוס של סולל-בונה, צבי רכטר, על העניין, התברר שהוא במקרה פשוט יהודי בר-מזל: יש לו דודים באמריקה. אחרת, לא היה יכול להרשות לעצמו לגור בכפיפה אחת עם חבריו ל-עבודה. שווי דירתו של מר רכטר — בזמן ה-

שיכון מנהלי החסדרות בצפון תל-אביב

70' אלף — 100' אלף

קנייה — היה 70,000 ל"י — 50,000 ל"י מתוך-זה — קיבל מתנה מקרוביו שבארצות-הברית. השקעה טובה, בכל אופן. ה-דירות, שניכנו על-ידי חברת דיור ב.פ. בע"מ, חברת-בת של סולל-בונה, תוכננו בזמן המיתון. לא היתה או עבודה לפועלים וראשי החברה החליטו לספק פרנסה ל-בנאים, רצפים, זגגים, מתקיני התסקה המרכזית, מכונאי המעליות, סכנאי ה-טליוויה, והגננים. חשבון פשוט הראה שבדירות מפוארות יותר ירוחו הפועלים טוב.

הדירות, בשלושת הבנינים רבי-הקומות, נמכרו כולן עוד לפני שנה. אלו הן דירות בבניה מעולה, עם שלושה כחני אוויר, מעליות, גרנטור, טלפון פנימי, אנטנה לטליוויה, קירות חוץ כפולים, הספקת גז מרכזית, חימום מתחת לרצפות, כרי דשא נרחבים וחניה למכוניות! גם אשר ידלין, מנכ"ל חברת-העובדים, אישר באוזני כתב העולם הזה את העובדה שרכש לפני כשנה דירה מפוארת ברחוב בני זך, בסכום של 70,000 ל"י. ללא ספק, מבחינה פורמלית אין כל טעם לפגם ברכישת דירתו אלו. מחסכונני-תינהם לאורך השנים, הלוואות פה ושם, ו-כמה דודים טובים באמריקה, הצליחו דרושים לקנייתן. השאלה היא כנראה יותר אסתטית. כך

ההסדרות דירות-פאר לראשי-ההסדרות

המכתב שהתקבל במערכת היה כתוב בכתיב מסורבלי:

אדון נכבד — אני מבקש שתעשו חקירה בבתיים של החברה דיור ב.פ. בע"מ, ברחוב בני-דך. זה בשיכון בבלי. על-ידי גשר הירוקן פה בתל-אביב. אני וכמה חברים שלי, אנחנו עובדים פה בבתיים האלו, אלו בתיים לוקסוס א.א., שאין כמוהם בכל הסביבה, ואתם יודעים מי קנו אותם? אני אגיד לכם, כי נודע לנו: אדון רכטר, המנהל של סולל בונה, ואדון ידלין, המנהל של החברת-העובדים, ועוד אנשים שהם כולם